

om de i Lovforslaget foreslaaede Straffe ere tilstrækkelige, og om man ikke ved Ophævelse af Legemsstraffen i Land og af Krumslutningen vilde berøve Krigsmagten de fornødne Midler til at overholde Mandslugten. Krigsbestyrelsen har imidlertid med Hensyn til dette Spørgsmaal troet at kunne berolige sig ved det Haab, at Anden i den væbnede Magt vil vise sig at være saa god, at det kun undtagelsesviis bliver nødvendigt at anvende strenge Straffe for at hævde Lovens Herredømme, og at under alle Omstændigheder enkelte af de foreslaaede Straffe, Fængsel paa Vand og Brød, mørk Arrest og staaende Arrest, ville være tilstrækkelig virksomme til at holde de enkelte gjenstridige Personer i Aye. Forfaavidt der dernæst under Krigsforhold skulde opstaae særlige Vanfæltigheder i saa Henseende, har man tænkt sig at kunne samle de enkelte Uforbederlige, der ere til Besvær og endog ligefrem til Skade for Afdelingerne, i en særegen Afdeling under streng Opsigt og affondre dem fra de kjæmpende Afdelinger. En saadan Foranstaltning, der maatte kunne træffes administrativt og allerede anvendtes under Krigen i 1864, vilde da kun være at betragte som en Commandosag og ikke som en Straf. Benyttelsen af den ved Hærelovens § 44 givne Bemyndigelse til Oprettelsen af en særlig Straffeafdeling i videre Udstrækning end her angivet har Krigsbestyrelsen derimod, væsentligt af humane Hensyn, ikke fundet det rigtig at foreslaae.

Ved de særlige Bestemmelser om Strafs Anvendelse ombord i Krigsskibene har man i alt Væsentligt fulgt den nedsatte Commissions Bemærkninger. Man har ikke overseet den Vanfæltighed, som for Krigsretterne ombord indeholdes deri, at de ere uden juridisk Veiledning, en Omstændighed, som stærkt er fremhævet af Commissionens militære Medlemmer. Men denne Vanfæltighed, der ikke vil blive større end under den nugældende Lovgivning, er en uundgaelig Følge af Forholdene ombord, og den vil i Tidens Løb kunne lettes, naar der fra Krigsbestyrelsens Side drages Omhu for, at der gives Krigsretterne Udgang til at benytte en letfattelig trykt Veiledning til Straffelovens Anvendelse, som t. Ex.

maatte kunne tilveiebringes ved en erfaren Skibschef og en Lovkyndigs forenede Arbejde, og som, benyttet ombord i Krigsskibene, maatte kunne bidrage meget til, at eensartede Sager i de forskjellige Skibe opfattedes og afgjordes efter de samme Grundsætninger, men dog hverken burde benævnes eller være beregnet paa at være en Instrux til Dommerne, som kunde træde deres Selvstændighed for nær.

Til § 8.

Blandt Straffene er, i Overensstemmelse med hvad ovenfor er anført, udeladt Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, Legemsstraf og Krumslutning, men forøvrigt ere Straffene omtrent de samme, som for Tiden anvendes (jfr. dog § 19). Om Bøder see § 43 Nr. 2 samt § 199.

At lade, som foreslaaet i Landssthingsudvalget, Straf af Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse vedblive, uagtet Legemsstraf i Land ophæves, er ikke anseet tilraadeligt. Naar Saadant finder Sted efter preussisk Lovgivning, har det sin naturlige Forklaring deri, at Tabet af Nationalcocarden efter preussisk Ret er en i den almindelige borgerlige Lovgivning optagen Straf. Overhovedet turde det være meget tvivlsomt, om en saadan Væresstraf, der ved det samme udvortes Kjendetegn paa samme Maade rammer den, som er skyldig i et vanærende Forhold, og den, om hvem dette ikke gælder, ikke ligesaa ofte virker som til at nedbryde den Straffedes Væresfølelse som til at anspre ham til ved godt Forhold at opnaae Forfremmelse til 1ste Klasse.

Med Hensyn til den foreslaaede Anvendelse af legemlig Tugt ombord i Krigsskibene henvises til Bemærkningerne til §§ 40 og 41.

At visse Straffe kan det blive Følgen, at Hæderstegn forbrydes. Da det imidlertid maa være overladt til Kongen at give Regler for Hæderstegn, vil deriblandt ogsaa kunne tages Bestemmelse om, i hvilke Tilfælde et vist Hæderstegn skal fortabes, og der synes ikke at være Grund til at gjøre nogen Indskrænkning deri ved Lov. Paa det vigtigste Hæderstegn, Dannebrogsmændenes, kan en Forfrist om Tab af Hæderstegn ifølge Dom ikke faae no-